

FINTA ÉVA

KERESZT

*A megcsókolt part habjain ring
Sylvia Plath.
Zsonglőr tavasz tünteti el a
vers aranyát.
Terhek közé akaszodik most
barna gyökér.
A színeket elolthatjátok
úgyse beszél.
Függőleges felkiáltójel:
csobban a lent.
Szapphó teste így ékelte a
végtelent.
Sylvia Plath vízszintesekről
álmodozott.
A szája kék a vére ernyed
gáz kavarog.
Sok volt nekik az asszonylétben
végtelenek
partján járni védtelenül a
végleteket.
S most két irányban keresztezik
verssel a mát.
Vízszintes és függőleges lett
körben a vád.*

ÖRÖK PARTOK

*A sziklafal fagyos jeges falán
a tengervíz üvegként megtapad
míg csapdossa a szirt a habokat
és Solvejg vár a partok magasán.
És forráságban déli szigeten
kijár Szapphó is gyakran egyedül
a sziget párolog ahogy beviül
és verset mond mely olyan idegen.*

*Kijár a brit ködökbe rejtezett
partokra Sylvia is társtalan
Ted Hughesba átszőtt sorsán átzuban
és széttörik minként egy szerkezet.
Állnak a tenger sok-sok partjain
reménnyel várnak örök asszonyok
kiket majd könyvbe zár és elrobog
a sorstenger és sok mihaszna kín.*

SZAPPHÓ A SZIRTEN

*Képzelem halványveres alkonyatban
vén idő márványköve partra téved
kék fodor habzik el a vízhatáron
s fut fel a parthoz.
Szobra már széttört nagy idők futásán
habra hab mosták husa-bőre vásznát
gömbölyű lett már a szilánkra tördelt
kő meg a csontok.
Hull a kék vízmélybe a kép sudáran
látni még parthoz tapadó ruháját
só levét melyből ki se bújhat végképp
rajta marad s boldog.
Csak a vers mértéke örök s a versek
korcs szavak kortársak irigy ajkáról
szétesnek testét fogadó malomban
mérge nem ér célt.
Nagy titok fodrozza vízünket így is:
mérce hogy lett asszonyi sorsa mellett
s ily kevés emlék folyosó-homályán
mit üzen folyvást...
Nem is ő ver már ütemet a tenger
csobbanás-hangját tititázza versben
összetört dal kőpora ázik árván
tengeredényben.*